

ikke i Fremtiden skulle faae det Sukker, den Rom, den Kaffe, som vi vilde bruge, i det Bæsentlige til samme Britis, som tidligere, selv om vi ikke længere vare i Besiddelse af de vestindiske Der, ja, om saa skulde være, ogsaa fra denne Deel af Bestindien. Grunden til, at vi have indført og endnu indføre saa Meget af disse Varer fra vore Der, ligger nemlig deels i en vis tilvant Smag; dette gjælder nærmest, vil jeg antage, St. Croix Kommen, det gjælder ogsaa for en Deel St. Croix Sukker, idet vi herillands have den Eiendommelighed i højere Grad end noget andet Land, saavidt mig er bekendt, at consumere en stor Deel af Sukkeret i raa Tilstand, og det lader til, idetmindste efter vore Begreber og vor Smag, at St. Croix Sukker egner sig bedre til at nyde som Raasukker, end de andre Raasukkere; men dette skriver sig for en overmaade stor Deel ogsaa derfra, at ved Udførselstolden i Bestindien er Handelen paa Danmark begunstiget fremfor Handelen paa andre Lande, og det Samme er ogsaa Tilfældet med Rom, men det er dog i en mindre væsentlig Grad, at denne Forskjel finder Sted. Hvad nu angaaer Sukkeret, saa er der indtraadt, som overhovedet med Toldforholdene i Bestindien, en Forandring den 1ste April 1849; indtil 1ste April 1849 var der en Forskjel paa Udførselstolden paa Sukker, eftersom det gik i danske Skibe til Danmark, eller enten i danske eller i andre Skibe andetsteds hen, en Forskjel, som omtrent beløb sig til $7\frac{1}{2}$ pCt. af Sukkerets Værdi, hvilket netop paa denne Vareartikkel er temmelig betydeligt, da Handelen har taget en saadan Gang, at de Handelende overhovedet lade sig nøie med mindre Avance paa denne Artikel end paa de fleste andre. Fra 1ste April skete der en Forandring, saaledes at Forskjellen i Udførselstolden nu kun er 5 pCt. af Værdien, og det er interessant at see, hvilken Forandring i Varesjæfselen mellem Bestindien og Danmark, der samtidigt dermed er indtraadt. Medens man nemlig i de foregaaende Aar, indførte sit Raasukker hovedsagelig fra dansk Bestindien, saaledes at der blev indført omtrent en 10 Millioner (Jeg taler her om

Indførsel med Fortoldning til Consumtion, da jeg troer, det er det, som er det Correcteste), en 10 til 11 Millioner Pd. Sukker i Gjennemsnit i de seneste Aar fra Bestindien, og derimod andetsteds fra i Gjennemsnit 6 Millioner eller saa omtrent, — det er imidlertid meget verlende — tilsammen altsaa omtrent 16 Millioner, saa er efter April 1849 netop det omvendte Forhold indtraadt, saaledes at der i disse Aaringer i Gjennemsnit er indført en 8 Mill. Pd. fra de dansk-vestindiske Der og en 10 Mill. Pd. andetstedsfra. Dette er den aldeles naturlige Gang, som Handelen jo vil tage; en saadan Begunstigelse for Handelende paa det nuværende Moderland maatte naturligviis ophøre, naar Danmark skilte sig ved de vestindiske Colonier, men, ligesom vi hidtil ikke have følt nogen væsentlig Ulempe af denne Forandring, saaledes kan det heller ikke i Fremtiden antages at ville finde Sted.

Jeg kommer nu til den Side af Sagen, der stiller sig for mig som, jeg vil ikke sig den vanskeligste, men jeg vil hellere udtrykke mig saaledes: den kildneste; det er nemlig den politiske Side af Sagen. Jeg troer egentlig ikke, at det vil være saa vanskeligt at faae sig mod de Argumenter, som i saa Henseende ville kunne fremføres; men det, som jeg er meget bange for i denne Sag, er Følelsen. Det gjør et uhyggeligt Indtryk paa Folk, at tænke sig, at disse prægtige Bestiødelser, som man antager dem for at være, skal man saaledes uden videre sælge, og jeg kan meget godt forstaae denne Følelse; det er ikke saamange Aar siden, at jeg selv, med en vis Stolthed, paa Aftens, Afrikas og Amerikas Korter faae, om ikke Andet, saa dog idetmindste en rød eller blåa Streg under de Navne, som betegne de danske Bestiødelser i disse Verdensdele, men jeg betænkte langtfra ikke tilstrækkeligt, at disse Territorier, om de end ikke vare store nok til paa almindelige Kort at betegnes i deres Omkreds, saa vare de dog mere end store nok til at begrave mange Benge og mange Mennekeliv der.